

ROBOTEII

DIN FAMILIA MEA

REVOLUȚIA ROBOȚILOR

JAMES PATTERSON
ȘI CHRIS GRABENSTEIN

ILUSTRĂȚII DE JULIANA NEUFELD

Traducere din limba engleză
de Sorin Petrescu

corint^vjunior

Reușesc să folosesc aplicația Robo Control de pe telefonul meu ca să-i opresc pe roboți să se mai ciocnească între ei și de pereți, ca niște mașinuțe incontrolabile.

— În felul ăsta ar trebui să funcționeze până dimineată, îi spun eu lui Trip.

— Și pe urmă? întrebă el.

— Din fericire, mama va ieși din atelierul ei pentru un sfert de oră, ca să le programeze sarcinile zilnice. Procedează astfel în fiecare dimineată, chiar înainte ca vreunul dintre noi să facă ochi.

— Tare, spune Trip. Ce mâncați azi la cină?

Trip are o expresie care-mi spune că: a) îi este foame; b) nu s-ar da în lături să mănânce la cină cu noi.

Bănuiesc că maică-sa gătește faimoasa ei tocniță de soia. Am mâncat și eu o dată la ei chestia aia. Avea gust de carton înmuiat, împănat cu morcovi.

— Nu știu sigur ce vom mânca, îi răspund.

— Păi, orice ar fi, spune Trip, probabil că va fi mai bun decât ce gătește mama diseară: varză de Bruxelles cu surprize.

— Și care e surpriza?

— Că nu e nimic altceva decât varză.

Intrăm în bucătărie, unde tata socializează cu Hrănitorul.

— Vă salut, domnule Rodriguez, spune Trip. Ce preparați pentru cină?

— Pui cu fasole neagră și cu orez, răspunde tata. Friptură marinată, burrito de curcan în sos de fructe proaspete, *empanadas con ropa vieja*, iar pentru desert, prăjituri-morișcă de caise.

Lui Trip îi lasă gura apă. Ca și mie.

— Pe bune? fac eu. Prepari toate astea?

— Nu, răspunde tata. Le mâzgălesc în blocul meu de desen. Mi-e atât de foame, că nu mă mai pot gândi la Lamantini Ninja. Așa că am venit aici să încropesc ceva. Ia să vedem ce avem la îndemână...

— Ăăă... tată, nu trebuia să mergem la cumpărături săptămâna asta?

— Ba da, Sammy, dar am rămas cam în urmă cu cartea și termenul de predare se apropie foarte repede, așa că am sperat să mă înlocuiesc mama în perioada asta, deși, *tehnic* vorbind, era rândul meu. Dar ea nu poate merge la cumpărături, pentru că se ocupă de ceva extrem de important, fapt pentru care e scutită de orice treabă casnică, nici dinții nu și-i spală și nici părul nu și-l piaptă regulat. Apoi SUV-ul a început să aibă probleme, bateria lui E s-a descărcat la școală, eu a trebuit să-l opresc pe

Blitz să are curtea din spate, domnul Mop-de-Fier a prins să-mi ștergă fața de praf...

Mă mulțumesc să dau din cap.

De obicei mama și tata acționează ca o echipă. Dacă unul dintre ei este ocupat, celălalt preia cârma. Dar acum ambii mei părinți sunt cumplit de stresați și muncesc de mama focului, lucru care, mai devreme sau mai târziu, o să le ardă degetele și-i va face să zbiere: „Au! Cine a dat foc aici?”

Cercetez caserolele înghețate în care se păstrează ingredientele în stare crudă din care Hrănitorul prepară feluri de mâncare delicioase. Practic, sunt toate goale, cum spunea și tata, doar că i-a scăpat o piersică veche cu o umflătură în forma statului Ohio.

— Nașpa! zice Trip, privind peste umărul meu la alimentele râncede împrăștiate ici-colo, în celelalte sertare goale.

Mergem la frigider și ne holbăm la rafturile lui goale. Tata deschide un bufet. Găsim o cutie de cereale *Cream of Wheat* și câteva sărațele.

— Băieți, nu vreți să luați cina la mine în seara asta? întrebă Trip.

Tata se arată interesat.

— Ce meniu e?

— Surprize în varză de Bruxelles.

Nu se mai arată interesat.

— Nu, mulțumesc.

— Am o idee, intervin eu. Hai să mâncăm la un restaurant!

— Mișto idee! spune Trip.

— Și-i putem aduce ceva și lui Maddie.

— Perfect, e de acord tata. Ce ziceți de pizza?

— Pizza e fix ce trebuie! spun eu.

— Ador pizza, se aude vocea lui Maddie, care, bănuiesc, ascultă conversația noastră de sus, prin interfon. Dar nu la comandă. De la Papa Pasquale, vă rog!

— S-a făcut! zice tata, culegând din mers cheile de la mașină. Hai să luăm vreo două!

— Iu-huu!

Da, Trip și cu mine suntem entuziasmați și înfomețați.

Dar tata nu dă buzna pe ușă.

— O mică problemă, spune el, ținând cheile în mână, fără să-și miște picioarele.

— Ah, da, spun eu.

— Ce? întreabă Trip.

— Noua noastră mașină, spune Maddie în interfon. Nu mai mișcă. E pe alee.

Rămânem în bucătărie ascultând zumzetul Hrănitorelui gol.

- Păi, zic eu, le putem aduce cu bicicletele.
- Așa-i, spune Trip. A mea e afară.
- Eu o am pe a mea, zic eu.
- Și eu? întrebă tata.
- Poți s-o împrumuți pe a lui E, îi zic. Nu are nevoie de ea, până nu-și încarcă bateriile.

Așa că pedalăm toți trei spre pizzeria lui Papa Pasquale.

Vecinii se holbează la noi de pe verande, cum ducem cu bicicletele trei cutii uriașe cu pizza. Ne consideră ciudați.

Și știi ce? Nu-s departe de adevăr.

Dar de data asta este distractiv să fii ciudat.

Toată familia e bizară.

Foarte bizară.

Nu frâna prea brusc, tată, că alunecă brânza.

Tare!
Acum îmi dă și Sammy lecții de condus!

CAPITOLUL 14

Maddie se simte îndeajuns de bine ca să vină cu noi jos, în bucătărie, la cină.

Ca să ne asigurăm că nu ia vreun microb rătăcitor, Trip trebuie să poarte o mască sterilă pe care și-o ridică ori de câte ori mușcă din felia de pizza. După care o trage la loc, mestecă și înghite. Îl face să semene cu un iepuraș care ronțăie morcovi.

Tata și cu mine nu suntem nevoiți să purtăm măști sterile. Locuind cu Maddie, ea deja a fost expusă la microbii noștri.

— Mâine, spune tata, promit să merg la supermarket. De cum termin niște desene pe care directorul meu artistic le vrea cât de curând posibil. Și câteva rescrieri pentru editorul meu. Ceva minor.

— Crezi că mama ți-ar putea ține locul mâine? întreb eu.

— Nu, Sammy, indiferent la ce lucrează acum, e foarte important.

— Și ce e? întreabă Trip.

Tata dă din umeri.

— Nu vrea să ne spună.

Remarc faptul că Maddie evită privirile noastre, jucându-se cu spanacul și cu ciupercile. Da, astea-i plac de pe felia ei de pizza. Mie? Cârnații!

— Că tot vorbim despre chestii științifice super-importante..., începe Trip.

— Știu, știu, îi zic eu. Trebuie să lucrăm la proiectul nostru de la științe.

— Doamna Kunkel vrea să vadă cum stăm, spune Trip. Mâine.

— Bine. Să nu uiți să aduci pompa electrică pentru anvelope a tatălui tău. Mingea noastră e așa

de mare, că o să ne ia o zi întreagă să o umflăm cu gura.

— Nicio problemă.

— Băieți, zice Maddie cu timiditate, cred că e cazul să vă spun ceva.

— Ce, scumpo? întreabă tata.

— S-ar putea să știu eu la ce lucrează mama. Și de ce a lăsat deoparte orice altceva...

— Pe bune? fac eu. Și la ce anume?

Maddie șovăie.

— E pentru mine.

— Super! spun eu, pentru că, așa cum ți-am mai zis, îmi iubesc surioara.

Dacă mama face ceva s-o ajute, eu sunt OK.

— Și la ce lucrează, mai exact?

— Nu-s sigură, spune Maddie. Mi-a spus doar că e musai să „dispară” o perioadă. Dar, dacă lucrurile vor merge în direcția în care speră ea că vor merge, o să fie încântată de rezultate.

— Uau! face Trip. Supermarfă!

— Mă întreb ce-o fi... murmură tata.

— Păi, îi zic eu, n-o putem întreba. Știi cum e mama când lucrează la o idee genială: „Dacă vorbesc despre asta, stârnesc piaza-rea”. Asta spunea și când lucra la E.